

Nieuwsbrief PFR Updates - Nummer 41, 2016

Nummer 41, 2016

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2016:7893](#) 29-09-2016

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2016:6964](#) 30-08-2016

Rechtbank

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2016:11977](#) 05-10-2016

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2016:6374](#) 04-10-2016

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2016:7717](#) 28-07-2016

RECHTSPRAAK

Aansprakelijkheid van voormalige echtgenote voor een gemeenschapsschuld uit door de echtgenoot gesloten overeenkomst van geldlening. Beroep op artikel 1:88 sub c BW faalt.

Eiser is een aannemersbedrijf. Gedaagde was in gemeenschap van goederen gehuwd met haar ex-echtgenoot, welk huwelijk is ontbonden. Tussen partijen is in geschil of de ex-echtgenoot partij was bij de overeenkomst van geldlening met eiser en dus of sprake is van een (terug)betalingsverplichting van de ex-echtgenoot jegens eiser. De rechtbank stelt voorop dat vaststaat dat gedaagde geen partij is geweest bij de overeenkomst van geldlening. De rechtbank oordeelt dat haar ex-echtgenoot wel partij was, hetgeen betekent dat in beginsel sprake is van een terugbetalingsverplichting van de ex-echtgenoot jegens eiser. Gedaagde voert echter aan dat zij die rechtshandeling van haar ex-echtgenoot rechtsgeldig heeft vernietigd bij brief van 24 juni 2012. Op grond van artikel 1:88 lid 1 sub c BW diende gedaagde toestemming te geven voor het sluiten van die overeenkomst, omdat haar ex-echtgenoot zich daarin heeft verbonden als hoofdelijk medeschuldenaar of borg van schuldenaar A. Die toestemming heeft zij nooit verleend, aldus gedaagde.

De rechtbank ziet geen aanleiding om de overeenkomst tussen eiser en de ex-echtgenoot te kwalificeren als een overeenkomst van borgtocht (in de zin van artikel 7:850 BW). Uit niets volgt immers dat partijen bij het sluiten van de overeenkomst voor ogen hebben gehad dat eiser de ex-echtgenoot eerst zou kunnen aanspreken nadat schuldenaar A was tekortgeschoten in zijn terugbetalingsverplichting. Dat is door gedaagde ook niet gesteld. De rechtbank kwalificeert de gesloten overeenkomst derhalve als een (zuivere) overeenkomst van geldlening, waarbij zowel schuldenaar A als de ex-echtgenoot zich heeft verbonden tot terugbetaling van het geleende bedrag. Gesteld noch gebleken is evenmin dat een hoofdelijke verplichting tot terugbetaling is overeengekomen, bij gebreke waarvan op grond van artikel 6:6 lid 1 BW van aansprakelijkheid voor gelijke delen moet worden uitgegaan. Nu de ex-echtgenoot zich noch als borg en evenmin als hoofdelijk medeschuldenaar heeft verbonden, is van een rechtshandeling als bedoeld in artikel 1:88 lid 1 sub c BW dan ook geen sprake geweest. Het beroep op vernietiging van de overeenkomst van geldlening faalt daarom. Daarmee staat de schuld van de ex-echtgenoot jegens eiser vast.

Eiser stelt dat gedaagde op grond van het voorheen geldende huwelijksvermogensrecht aansprakelijk is voor de helft van de schuld van de ex-echtgenoot aan eiser. De rechtbank overweegt dat de huwelijksgemeenschap op grond van artikel 1:94 lid 2 BW, zoals dat luidde tot 1 januari 2012, wat haar lasten betreft, alle schulden van ieder der echtgenoten bevatte, behoudens de in artikel 1:94 lid 3 BW (oud) omschreven verknochte schulden. Voor zover gedaagde bedoelt te betogen dat sprake is van een verknochte schuld, omdat de schuld is aangegaan in de periode dat zij al niet meer met haar ex-echtgenoot samenwoonde en de schuld dus een hoogstpersoonlijke schuld vormde, verwerpt de rechtbank dat verweer. Bepalend is dat de geldlening tijdens het huwelijk is aangegaan, waarmee dus sprake was van een gemeenschapsschuld. Weliswaar is een afwijking van de hoofdregel niet geheel uitgesloten, maar zij kan niet anders dan in zeer uitzonderlijke gevallen worden aangenomen (vgl. HR 6 oktober 2000, *NJ* 2004/58). Zodanige feiten en omstandigheden zijn evenwel door gedaagde onvoldoende gesteld.

De ex-echtgenoot is de schuld aangegaan staande huwelijk. Daardoor werd gedaagde, op grond van artikel 1:102 BW zoals dat toen (nog) luidde, naast haar ex-echtgenoot hoofdelijk aansprakelijk voor de helft van de gemeenschapsschulden die door hem waren aangegaan. De conclusie luidt dan ook dat gedaagde, naast de ex-echtgenoot, jegens eiser hoofdelijk aansprakelijk is voor de helft van hetgeen de ex-echtgenoot op het moment van ontbinding van de gemeenschap aan hoofdsom en contractuele rente verschuldigd was.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 05-10-2016

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2016:11977

Zaaknummer: C/09/505456 / HA ZA 16-186

RECHTSPRAAK

Een zorgkantoor noch de SVB kunnen aan het verstrekken van een pgb als voorwaarde stellen dat een beschermingsbewind en/of mentorschap wordt ingesteld. Wel kan als voorwaarde worden gesteld dat een dergelijke maatregel wordt verzocht, maar het is de kantonrechter die oordeelt over oplegging ervan.

Op 8 februari 2016 heeft de rechthebbende een verzoek ingediend tot instelling van een beperkt beschermingsbewind, namelijk alleen over het aan hem toe te kennen pgb. Aanleiding voor dat verzoek was de omstandigheid dat de SVB, aan wie het zorgkantoor de pgb-gelden ter beschikking stelt – instelling van een beschermingsbewind als voorwaarde had gesteld voor de toekenning van het pgb. De kantonrechter heeft dit verzoek toegewezen, omdat de rechthebbende er blijk van gaf de pgb-gelden niet zelf goed te kunnen beheren.

Kennelijk verlangt thans het VGZ als zorgkantoor die de pgb-gelden uitbetaalt via de SVB, anders dan de SVB eerder, dat een mentorschap wordt ingesteld als voorwaarde voor toekenning van een pgb. Daartoe is een verzoek tot opheffing van het bewind en instelling van een mentorschap ingediend.

De kantonrechter overweegt dat het op zich al vreemd is dat twee verschillende instanties die belast zijn met het toekennen en uitbetalen van pgb's op basis van onafhankelijk vastgestelde indicaties, verschillende voorwaarden stellen aan de toekenning van een pgb. Het is evenwel niet aan deze instanties om te bepalen of een beschermingsbewind en/of mentorschap wordt ingesteld. Die bevoegdheid ligt uitsluitend bij de kantonrechter op grond van artikel 1:431 lid 1 en 1:450 lid 1 BW. Er kan uitsluitend als voorwaarde worden opgenomen dat een verzoek tot een of beide maatregelen wordt ingediend.

De kantonrechter ziet geen reden tot opheffing van het beschermingsbewind, nu de gronden voor de instelling ervan, nog steeds bestaan. De kantonrechter ziet voorts geen reden tot instelling van een mentorschap, nu de rechthebbende zeer wel in staat is om zijn niet-vermogensrechtelijke belangen zelf waar te nemen. Dit verzoek wordt afgewezen.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 04-10-2016

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2016:6374

Zaaknummer: 5227448 OV VERZ 16-6479 en 5353430 OV VERZ 16-8301

RECHTSPRAAK

Contact of omgang en informatieregeling tussen vader die als ongewenst vreemdeling gedetineerd zit en zijn dochter. Onveiligheid? Hof vraagt Raad voor de Kinderbescherming onderzoek te doen.

De man is in hoger beroep veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes jaren. Verder is hij veroordeeld tot een groot bedrag aan schadevergoeding te betalen aan de staat ten behoeve van het slachtoffer, zijn vrouw die hij gedurende een periode van jaren heeft gedwongen tot prostitutie, waarbij meermalen sprake is geweest van (ernstige) mishandelingen en misbruik.

De verblijfsvergunning van de man is ingetrokken en hij is ongewenst vreemdeling verklaard. Hij verblijft in een gevangenis in afwachting van zijn uitzetting.

Hi heeft verzocht een omgangsregeling tussen hem en de minderjarige vast te stellen van 1x per 2 weken een weekend en de helft van de schoolvakanties. Verder wil hij een informatieregeling. De rechtbank heeft de verzoeken afgewezen, de man omgang met zijn dochter ontzegd voor onbepaalde tijd en de man veroordeeld in de kosten van het geding.

In hoger beroep overweegt het hof dat vaststaat dat de man gedurende een aantal jaren zeer ernstige feiten heeft gepleegd, waarvan de vrouw slachtoffer is geweest en waarvoor de man is veroordeeld tot een gevangenisstraf van aanmerkelijke duur. Eveneens is duidelijk geworden dat deze voorgeschiedenis tussen partijen en de strafrechtelijke veroordeling van de man ingrijpende gevolgen heeft gehad voor zowel de huidige situatie van de vrouw, als die van de man.

Beide partijen stellen dat in deze procedure het belang van de minderjarige voorop dient te staan.

Het hof acht zich op grond van de thans beschikbare informatie onvoldoende voorgelicht om te kunnen beoordelen of, en zo ja, in hoeverre het in het belang van het kind is om (een vorm van contact of) omgang met de man te hebben en om een informatieverplichting aan de vrouw op te leggen. Het hof beschikt over onvoldoende informatie om te kunnen beoordelen in hoeverre zowel de man als de vrouw in staat zijn een situatie te creëren waarin het kind

onbelemmerd in contact kan zijn met de man, derhalve zonder op negatieve wijze door een van de ouders beïnvloed te worden. Evenmin is het hof voldoende duidelijk geworden of in het geval er bepaald zou worden dat er contact/omgang dient plaats te vinden tussen het kind en de man dit een zodanige weerslag op de vrouw zal hebben dat ook de minderjarige daardoor zal worden belast. Hof verzoekt de Raad voor de Kinderbescherming onderzoek te doen en daarbij de onzekere verblijfsstatus van de man te betrekken alsmede het feit dat hij in afwachting van uitzetting (naar Marokko) gedetineerd is.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 29-09-2016

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2016:7893

Zaaknummer: 200.185.619/01

RECHTSPRAAK

Bewindvoerder verzoekt om ontslag en opvolging in het bewind door de bv waarvan de bewindvoerder statutair bestuurster is. Kantonrechter wijst het verzoek toe en ontslaat de voormalige bewindvoerder van de verplichting tot eindrekening en verantwoording. Rechthebbende meent dat de voormalige bewindvoerder alsnog eindrekening en verantwoording moet afleggen. Het hof acht dit standpunt onjuist.

De rechthebbende heeft blijkens zijn betoog op zichzelf geen bezwaar tegen een overdracht van het bewind aan de bv van de voormalige bewindvoerder, maar meent dat een dergelijke overdracht niet mag plaatsvinden voordat eindrekening en verantwoording door de bewindvoerder is afgelegd.

Het hof is van oordeel dat dit standpunt onjuist is, omdat voor het ontslag van een bewindvoerder met gelijktijdige benoeming van een opvolgend bewindvoerder het afleggen van eindrekening en verantwoording geen voorwaarde is.

Op grond van artikel 1:445 lid 1 BW brengt het ontslag van de bewindvoerder mee dat deze ten overstaan van de kantonrechter eindrekening en verantwoording dient af te leggen aan de opvolgend bewindvoerder, de bv van de bewindvoerder. Ter mondelinge behandeling in hoger beroep is gebleken dat verweerster in haar hoedanigheid van bestuurster van de bv inmiddels de rekening en verantwoording over het volledige jaar 2015 bij de kantonrechter heeft ingediend. Daarmee is het afzonderlijk afleggen van eindrekening en verantwoording door verweerster aan de bv van verweerster overbodig geworden.

De klacht van de rechthebbende dat uit de afgelegde rekening en verantwoording over 2013 en 2014 blijkt van een ernstig tekortschieten door de voormalige bewindvoerderster in haar taakvervulling en dat zij om die reden niet had mogen worden ontslagen, faalt. De vraag of de voormalige bewindvoerderster zich op behoorlijke wijze van haar taak heeft gekweten, leent zich niet voor een beoordeling in deze procedure in hoger beroep. Bovendien maakt een eventuele ondeugdelijke taakuitoefening niet dat de kantonrechter de voormalige bewindvoerderster niet

op haar eigen verzoek had mogen ontslaan.

Hof bekrachtigt de beschikking waarvan beroep.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 30-08-2016

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2016:6964

Zaaknummer: 200.187.211

RECHTSPRAAK

Moeder legt via haar advocaat een geschil over de uitvoering van de ondertoezichtstelling voor (artikel 1:262b BW). Rechtbank wijst het verzoek af, omdat alvorens een geschil voor te leggen redelijke en aantoonbare inspanningen worden verwacht om het geschil met de moeder en de GI op te lossen. Daarvan is niet gebleken.

De moeder heeft verzocht te bepalen dat de gecertificeerde instelling (GI) het traject 'Kinderen uit de knel' inzet, dan wel het traject 'Ouderschap blijft'. Voorts heeft zij verzocht dat de GI het verzoek aan de Raad voor de Kinderbescherming om onderzoek te doen naar de mogelijkheden ter beëindiging van het gezag intrekt, dan wel dat dit onderzoek wordt geschorst totdat voornoemde trajecten zullen zijn afgerond.

De kinderrechter overweegt dat artikel 1:262b BW bepaalt dat geschillen die de uitvoering van de ondertoezichtstelling betreffen aan de kinderrechter kunnen worden voorgelegd. Dit artikel is bedoeld als een vangnet, aldus als uiterst middel, voor geschillen die niet op andere wijze kunnen worden beslecht, bijvoorbeeld door middel van onderling overleg. De kinderrechter verwijst naar Rechtbank Rotterdam 18 juni 2015, ECLI:NL:RBROT:2015:4340 (PFR 2015-0215). Uit die uitspraak volgt dat van partijen mag worden verwacht dat zij, voordat zij de kinderrechter verzoeken te bemiddelen of te beslissen, eerst zelf inspanningen verrichten om tot een vergelijk te komen en dat deze inspanningen redelijk en aantoonbaar moeten zijn.

Vast staat dat het gezin een lange hulpverleningsgeschiedenis kent en dat de samenwerking tussen de moeder en de GI moeizaam verliep. Dat neemt niet weg dat er inspanningen moeten worden verricht om het geschil in onderling overleg op te lossen. Het verzoek is daarom voortijdig gedaan en wordt afgewezen.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 28-07-2016

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2016:7717

Zaaknummer: C/10/506187 / JE RK 16-2161